

POMLADNA TIŠČANJA

Slavko Pregl

Nekega jutra se nič hudega sluteč zbudiš. Sonce ti sije v oči, ptički čivkajo in na travnikih se kopičijo krtine. Ko že hočeš vstati, te na levi strani prsnega koša nekaj tišči in ko tuhtaš, kaj bi, se namesto tuhtanja pojavijo nekakšne rožnate misli.

Andrej je vstal in šel v kopalnico. Neverjetno dolgo je stal pred ogledalom. Ogledala so k sreči brez jezika, ker sicer bi to ogledalo lahko devetnajst stoletij razlagalo, kaj je Andrej počel tisto jutro v kopalnici: resno je gledal samega sebe v ogledalu, samemu sebi v ogledalu se je nasmihal, samemu sebi v ogledalu je mežikal, samemu sebi je govoril pomembne stavke, samemu sebi je metal zapeljive poglede, samega sebe je pozdravljal in s samim seboj počel še najrazličnejše stvari.

Potem je šel v kuhinjo.

»Boš mleko?« je vprašala mama.

Andrej je sedel za mizo in se poglobil v prt.

»Boš mleko?« je znova vprašala mama.

Andrej je bil tako poglobljen v prt, da ni ničesar slišal.

»Boš mleko?« je glasneje vprašala mama in z dlanjo udarila po mizi.

»Prosim?« je vprašal Andrej.

»Vse jutro te že sprašujem, če boš mleko,« je rekla mama.

»Prosim,« je odvrnil Andrej in se poglobil v pogled skozi okno.

»Ali je kaj narobe s teboj?« je vprašala mama.

Andrej se je zdrznil in zamomljal, da ne.

Ko je pojedel se je odvrnil v predsobo, da bi se obul. Iz omarice je vzel bleščeče črne čevlje. Gladil jih je z očmi. Potem pa je samemu sebi rekel — ne, zdaj ne! — in si obul obtolčene gumarice. Z malomarnim pozdravom je odšel v šolo.

Pipi in Miha sta mu skušala natresti nekaj ton novic, a je gledal mimo njiju. Zato sta ga pustila pri miru.

»Andrej je danes usekan. Izogibljite se ga,« je po hodniku sporočil Miha in delal obraze.

Ko so se vračali domov, je Pipi vprašal:

»Kaj pa zvečer, a prideš?«

Andreju so za tričetrt biljoninke sekunde zagorele oči, nato pa spet ugasnile.

»Kaj vem,« je rekel.

Doma se je Andrej ves popoldan vlekel kot megla. Proti večeru pa je začel postajati malo živčna megla. Zaprl se je v kopalnico in ga celo večnost ni bilo ven. Ko je vseeno prišel ven, je bil koncentrat vseh lepotcev tega sveta, če pa že ne njih, pa njihovih kolonjskih vod zagotovo.

»Kaj si razbil stekleničko s parfumom?« je vprašala mama.

»Ne,« je rekel Andrej, »zakaj?«

»No, mislila sem pač,« je rekla mama.

Če bi imele mame kaj več časa, bi jaz sakra-mensko rad bral knjige izpod njihovih peres, v katerih bi govorile o tem, kako rasejo najrazličnejši Andreji in Pipiji in Mihe. To so zgodbe, začinjene z morji vonjav in dogodkov. In nekega dne tako napoči trenutek, ko se takle sin zaliva s kolonjsko vodo in vsaka mama ve, da bo morala v naslednjem hipu malo v kuhinjo zahlipat. Njen pokovec postaja mož in prav verjetno, da ne koraka samo iz predsobe na stopnišče, ampak kar lepo tudi iz njenega življenja.

Odlomek